

Fărui Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 19
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Burna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
11 Mai 1940

roman

25 bani Po

CINSTEȘTE PE MAMA TA

de NIGHT MOORE

I. Samuel 1.

Amintește-ți de Dumnezeu mamaei — „Iehova”. Ana era adânc pioasă. Ea era profund spirituală. Nu exista un suflet atât de alb ca al ei în întregul Israel. Iehova era Dumnezeu ei. El este Dumnezeu celor mai bune mame ale noastre din zilele acestea.

Amintește-ți de biserica mamei, „Șilo”. N'a fost de ajuns să onoreze pe Dumnezeu în inima sa. Ea a trebuit să facă mai mult decât a lăsa lumina ei să strălucească în cerul propriei sale familii. Ea a trebuit să aducă un serviciu publicului prin închinăciune publică. Sanctuarul trebuie să fie menținut. Biserica mamei este cea mai puternică agenție a binelui în toată lumea.

Amintește-ți de rugăciunile mamei. „Ea s'a rugat”. Intreaga sa inimă a fost pusă în rugăciune. Lacrimile îi curgeau în jos pe obraji, în timp ce cererea ei se înălța în sus. Ea a agonizat cu toate fibrele ființei sale. Cine se poate ruga ca o mamă?

Amintește-ți de făgăduințele mamei. „Ea a făcut o făgăduință”. Ea n'a putut fi satisfăcută numai cu cererea. Atât, cât stă în puterea ei, ea trebuie să egaleze promisiunea lui Dumnezeu cu una din partea sa. Și ea a pus în făgăduința ei tot atât de mult cât a pus și în rugăciunea ei. Juruințele unei mame bune sunt de o valoare nemărginită.

Amintește-ți de asigurările mamei. „Dumnezeu lui Israel să asculte rugăciunea ta”. Se părea că se ruga împotriva Providenței? A fost ea rău înțeleasă de

conducătorul ei religios? Ea s'a rugat totuși mai mult și cu mai mult zel. Și rugăciunea ei a fost ascultată. Nu se bucură Dumnezeu să răspundă la rugăciunile unei mame?

Amintește-ți de credințioșia mamei. „L-a suit cu ea ... l-a dus în casa Domnului, la Șilo”.

cea mai bună plasare posibilă. O mamă nu pierde niciodată depunerea pe care o face la banca cerurilor.

Amintește-ți de influența mamei. „El s'a închinat acolo înaintea Domnului”. Samuel era foarte tânăr, totuși nu prea tânăr pentru a fi învățat dela mama sa elementele adevăratei închinăciuni. După cum mama sa îl dedicase, tot așa el se dedică singur lui Dumnezeu. Ea i-a condus pașii pe cărări drepte. Cine poate măsura o bună influență a mamei în spre bine?

Amintește-ți de sârguința mamei. „Mamăsa îi făcea pe fiecare an o mantie mică și i-o aducea”. Degetele unei mame iubitoare sunt întotdeauna ocupate și este mai multă căldură în hainele cusute cu iubire, decât în oricare altă îmbrăcăminte. Ana s'a ținut de cuvânt cu Samuel. Și pe când Samuel purta mantia pe

care mama sa o făcuse pentru el, el se străduia să atingă idealurile pe care ea le avea pentru el.

Amintește-ți de încoronarea mamei. „Când se suia — ca să aducă jertfa în fiecare an”. Ea s'a dat pe sine însăși lui Dumnezeu. Ea își dedicase fiul slujbei lui Dumnezeu. Ea a contribuit la susținerea lui în serviciul sanctuarului. Totuși stăruia încă în a se închina înaintea lui Dumnezeu și a lucra pentru binele oamenilor. Și cortina cade cu Ana făcând pelerinajul anual la sanctuarul național și jertfa sa din fiecare an, coroana sacrificiului și a serviciului.

„Fiule, ... nu lepăda îndrumările mamei tale!”

Prov. 1:9.

Nu avea nevoie frumosul copilăș de ea mai mult ca de oricare altul în lume? Nu i-a fost greu Anei să se desfacă de iubirea ce devenea tot mai puternică pentru micul Samuel? Cu toate acestea, ea a fost credincioasă micului Samuel, lui Israel și lumii întregi. Cine poate fi mai credincios decât o mamă?

Amintește-ți de spiritul de dărnicie al mamei. „L-am dat Domnului”. N'ar fi putut Ana să dea un dar mai mare. Propria sa vicață nu era atât de prețioasă ca cea a lui Samuel. Și ea a dat lui Dumnezeu ceea ce ea n'ar fi dat nimănui altul. Și ea a făcut

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Grant responsabil N. Oncu

Anul VIII. No. 19 Sămbătă 11 Mai 1940
Apare în fiecare Sămbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lăe Barna 4

Castor: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

În fiecare an se obișnuiește ca a doua Duminică din luna Mai să fie dedicată mamelor noastre. Ziua mamei. Acest număr al Farului este un număr special pentru Ziua Mamei.

Dumnezeu a găsit cu cale să ne trimită pe Mântuitorul vieții noastre, printr-o mamă curată, pioasă și devotată. Ferice de cei care au astfel de mame!

În această zi trebuie să ne amintim cu drag și duioșie de mamele noastre și să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru ele și pentru iubirea lor și grija ce au avut-o și o au pentru noi, copiii lor.

Ar fi deci bine, ca fiecare biserică să întocmească un program special în această zi frumoasă, în semn de recunoștință către Dumnezeu și de respect față de mamele noastre.

MAMA

de Depărtăeanu

Erau trei sărmani, doi copii și-o mamă, și pâine, un singur codru 'ntr-o maramă. Mama o frânze în două și dete pe râml. La fiecare câte o părțica.

Atunci copiii ziseră plângând:

Mamă, fie ce-ți rămâne? — Voi, răspunse
[ea

GLORIA LUI HRISTOS CEL INVIAT

de NICHIFOR MARCU

„Dumnezeu L-a înălțat neșpus de mult”.

„(Noi) îl vedem încununat cu slavă și cinste”.

Evrei 2:9, Filip. 2:9.

Oamenii și gloriile pământești sunt trecătoare, apar pentru o clipă apoi dispar în oceanul uitării. În înțerea Domnului Isus vedem o strălucire și o glorie a cărei măreție a crescut dealungul veacurilor și va crește tot mereu până va veni ziua cea mare. După cum rodul, melalul prețios emană încontinuu lumină și căldură în același timp, tot așa și gloria lui Hristos cel înviat emană încontinuu în viețile ucenicilor săi îndejunsă putere contra păcatelor, sfințenie, pace sufletească și bucurie cerească.

Gloria lui Hristos cel înviat arătată în viața personală a celui mântuit

De aici începe Domnul Isus, dela individ, nu dela societate. Să luăm un singur caz, Petru. Un om ca toți oamenii, ule, aprins, gelos, fricos, în împrejurări critice mincinos, capabil de lucruri bune și rele. Trădează pe Mântuitorul său, dar Hristos cel înviat nu-l lasă, îndată după înviere îl cercetează, îl întâlnește Luca 24:34. După scurt timp el reia o legătură intimă cu Hristos cel înviat. Viața lui face salturi puternice, oameni necredincioși văd că el umblă cu Hristos, Fapt. 4:13.

Prin faptul că Hristos își menține făgăduința Sa de a rămânea cu ucenicul Său, bazași și pe experiența vieții lui Petru, putem spune: „Domnul Isus este cu fiecare ucenic al Său, care-L urmează sincer, acum și aici unde se află”. Aceasta nu depinde de împrejurări sau de loc, ci dacă ucenicul rămâne 'n ascultare față de Stăpânul său.

De pe această temelie n'ar trebui să ne miște nicio furtună, nicio ispită. C. Scott a spus odată studenților săi: „Sunt mai sigur de realitatea prezenței lui Hristos acum, aici, decât de realitatea prezenței D-voastre”. Aceasta nu este o mândrie spirituală, ci realizarea marelui ideal în viață. „Practicarea gloriei lui Hristos cel înviat” în viața de toate zilele.

Gloria lui Hristos cel înviat arătată în viața familială a celor mântuiți

Acest teren adesea este invadat și ruinat de păcate. Mulți comentatori ai Sfințelor Scripturi susțin că pe drumul dela Ierusalim spre Emaus mergea ucenicul Cleopa cu soția sa. Aceasta din textul Scripturii, Luca 24:29. Este mai mult decât probabil, pentru că amândoi îl rugau pe străinul care era Domnul Isus, să intre în casă. De obicei un oaspete nu poate invita pe altul. Aici în familie îl vedem pe Domnul Isus binecuvântând. El a călătorit cu ei, le-a mângâiat inimile zdrobite și îndurerate, adică El devine

îngrijitorul lor personal.

Ce minunat! „Hristos în familie”. Nu există o colibă josnică și sărăcăcioasă unde Hristos să nu poată intra cu ucenicul Său. Am văzut familii unde certurile, neînțelegerile, bălăile se făceau lanț. „Mai bine ar fi fost în iad, decât în casa noastră” spuneau ei. Când au primit însă pe Hristos, totul s'a schimbat. Pacea, fericirea, bunăvoința, îngăduința crescuseră. Fețele lor pline de fericire dovedeau din belșug despre transformarea ce au loc în inimile lor.

Ce fericire ca însuși Dumnezeu să locuiască într-o familie! Aceasta este gloria lui Hristos cel crucificat în viața familială. Încecați și veți vedea cum familia va deveni un paradis. Atunci nicio criză sau catastrofă casnică nu va avea loc. Armonia în univers este datorită lui Hristos, armonia familială poate exista numai prin Hristos.

Gloria lui Hristos cel înviat în viața socială a celor mântuiți

Suntem caractere diferite, avem vederi diferite, fiecărui ne place să avem dreptate spre paguba și durerea altuia. Zădăririle individualismului și egoismului se ridică cu furie, prăpastiile de despărțire cresc. De n'ar fi venit Hristos, s'ar fi îndeplinit spusele lui Tolstoi: „Atât timp cât vor fi doi oameni, va fi războiu”. La urma urmei oamenii ar fi dispărut din cauza oamenilor. Murind însă Domnul Isus ne-a iertat trecutul, spălându-ne prin sângele Său. Invind însă ne-a unit duhovnicește, prin forța Lui spirituală numindu-ne frați. Această frățietate este superioară celei firești. Aici lipsurile sunt umplute de Duhul Său, El devine totuși în toți. Un creștinism viu, curat și divin în esență. Hristos n'a dat faliment, nici nu va da; oamenii care-L vor înțelege greșit, vor falimenta.

Gloria lui Hristos cel înviat arătată prin descoperirea împărăției Sale

El ne-a deschis calea, El ne-a arătat drumul și tot El ne conduce ca să ne primăscă în Împărăție slavei Sale, dincolo de frontierele timpului și ale spațiului. Aici trăind, suntem pe coastele țărâmului etern. Când peste acest cap va veni iarna, vom pleca. Omul prin înțelepciunea sa nu poate merge într'acolo, el băjbăie și va băjbăie, legat de propriile sale gânduri. Dacă nu vom lua aminte la Cuvintele Sale veșnice, (care sunt Alfa și Omega și care au o temelie mai puternică decât structura universului cosmic) cu nici un chip nu vom ajunge acolo.

Acolo vom face parte din familia lui Dumnezeu; aceasta ne dă un nou ideal, un nou curaj, un nou fel de a înțelege și trăi viața. Toate aceste realități revelate și garantate de El, le avem prin gloria lui Hristos cel înviat.

MARIA, MAMA LUI ISUS

de E. Truța

Maria, mama lui Isus, est cea mai populară figură în lumea creștină. „Maica Domnului” — „Madona”, sunt nume care au deosebit-o pe această „mamă” scumpă tuturor creștinilor. Mama lui Isus a inspirat mulți artiști și în mare măsură, prin ea însăși, a ajutat emanciparea femeii. Multe mame când au suferit pentru copiii lor, au avut privirea ațintită la această „unică mamă”.

Creștinismul are multe secole de viață și prin ele toate, figura Mariei, a mamei lui Isus, a trăit mai mare și mai sfântă cu cât și familia Creștinismului se întindea peste fața pământului.

Maria, mama lui Isus a fost în timpul ei o femeie obișnuită. Ea și-a trăit viața atât de simplu și cu atât seamănă încât astăzi, tocmai pentru această simplitate, ea este tovarășul de viață al tuturor mamelor. Istoria Mariei începe din Nazaret, un sătuc în Galilea. Nazaretul era pe atunci, tot atât de cunoscut în lume, cât este satul tău astăzi, iubită cititoare. În Nazaret trăiau oameni simpli; meșteșugari și plugari. Aici trăia și logodnica-fecioară Maria, când a primit vestea cea bună că, „Dumnezeu și-a adus aminte de îndurarea Sa”.

Ingerul Gavril a fost trimis la Nazaret, la Maria, soția lui Iosif, din casa lui David. A intrat la ea și i-a zis: „Plecăciune, ție, căreia ți s'a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei”. Maria s'a tulburat, dar ingerul i-a zis: „Nu te teme, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste Israel în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Maria n'avu decât o singură îndoială, dar la cuvintele ingerului, „nici un cuvânt, dela Dumnezeu nu este lipsit de putere”, ea răspunde deplin încredințată: „Iată roaba Domnului, făcă-mi-se după cuvintele tale”. Credința cu care rostește aceste cuvinte și înțelegerea adâncă și imediată a chemării sale ne arată că Maria era un vas ales. Maria va naște pe Fiul lui Dumnezeu, care va fi Impărat veșnic

pe scaunul de domnie al lui David — și ea înțelege și rămâne smerită, nu numai în zilele acestea, dar în toată viața ei, fără ca să pună la îndoială vreodată cuvintele de necrezut ale ingerului Gavril.

Curând după această întâmplare, Maria s'a dus la verișoara ei, Elizabeta, soția preotului Zaharia, care, după spusele ingerului, cunoștea taina cea mare că se va naște un mântuitor — și acolo — la urarea inspirată a bătrânei Elizabeta, tânăra logodnică, Maria din Nazaret, plină de o bucurie sfântă, rostește acest cânt profetic, imnul ei de laudă:

„Mărește sufletul meu pe Domnul,
 „și dubul mi se bucură în Dumnezeu,
 Mântuitorul meu;
 „pentru că a privit spre starea smerită
 [a roabei Sale.
 „Iată, de acum încolo, toate neamurile
 [îmi vor zice:
 „Fericită!”;
 „pentru că Cel Atotputernic a făcut
 [lucruri mari pentru mine,
 „Numele Lui este sfânt,
 „și îndurarea Lui se întinde din neam în
 [neam pentru cei ce se tem de El.
 „El, cu brațul Lui, a arătat putere;
 „a risipit gândurile ce le aveau cei
 [mândri în inima lor,
 „a răsturnat pe cei puternici de pe
 [scaunul lor de domnie
 „și a înălțat pe cei smeriți.
 „Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăți;
 „pe cei bogati i-a scos afară cu mâinile
 [goale.
 „A venit în ajutorul robului Său Israel,
 „Și-a adus aminte de îndurarea Sa,
 „cum făgăduise părinților noștri,
 „Iată de Avraam și sământa lui în veac!”.

Trei luni, Maria și Elizabeta au rămas împreună, trăind zile minunate de împărtășire sufletească, pline de recunoștință pentru harul cu care au fost binecuvântate de Cel Atotputernic. Apoi Maria s'a întors acasă. Dar în curând zilele de liniște și pace se sfârșesc. A ieșit o poruncă dela Cezar August să se înscrie toată lumea, fiecare în cetatea lui. Iosif și Maria au plecat din Nazaret și s'au dus la Betleem, cetatea lui David, de unde era Iosif, ca să se înscrie. Atunci s'a născut Isus într-o iesle, pentru că nu era loc în casa de poposire.

Betleemul și nașterea lui Isus sunt amintiri scumpe pentru toți creștinii. Noi sărbătorim aminti-

rea aceasta în fiecare an. Noi suntem plini de bucurie în zilele acestea de sărbătoare, „căci ni s'a născut un Mântuitor!” Dar Maria și-a început în Betleem drumul suferințelor și al renunțărilor. Ieslea din Betleem este azi un „leagăn” celebru. În toate picturile care reprezintă grajdul din Betleem este lumină și sărbătoare. Dar, voi mamele, voi care ați suferit ca și Maria, voi puteți să admirați și să respectați pe mama aceasta tăcută și răbdătoare. Și la acest leagăn au venit niște păstori „slăvind și laudând pe Dumnezeu”. Ei au povestit „ce li se spusese despre Prunc” — și Maria păstra toate cuvintele și se gădea la ele în inima ei; pentru că acestea întăreau cuvintele lui Gavril. Dumnezeu i-a trimis știre ca să-i răsplătească credința și ca să știe că Ochiul Lui este peste ieslea lor. După opt zile Iosif și Maria se duc la Ierusalim, la Templu și închină pe primul lor născut lui Dumnezeu. Acolo ei găsesc pe Simion și pe Anna prooroceita, care deasemeni, înșuflați de Duhul, măresc pe Dumnezeu pentru că a venit „Mângâierea lui Israel!” Dar Maria mai aude tot acolo în Templu, din gura bătrânului Simion că „sufletul ei va fi străpuns de o sabie”... Ce înseamnă această veste tristă în mijlocul acelor zile de zbu-cium? Maria și-a înțeles de mult chemarea și era gata să sufere orice.

Ceva mai târziu au venit și magii, au văzut pe Prunc, s'au aruncat cu fața la pământ și I s'au închinat, apoi și-au deschis vistierile și I-au adus daruri: aur, tămâie, smirnă. După această întâmplare, familia sfântă fuge în Egipt de frica lui Irod, care voia să omoare pe Prunc. Noi cunoaștem din copilărie și istoria aceasta. Dar ce a însemnat această călătorie pentru Maria? Suferințele îndurate deabia acum le putem înțelege.

După moartea lui Irod, Iosif, Maria și Pruncul s'au întors la Nazaret și 12 ani nu mai știm nimic despre viața acestei mame, viață care începuse atât de zbu-ciumat.

Când Isus a implinit 12 ani, a fost adus la Templu de praznicul Paștelor. Aici, întâia oară, Isus

(Continuare în pag. 6-a)

DUBLA INFLUENȚĂ A VIEȚII NOASTRE

Influența noastră se invederează în două direcțiuni: una, care corespunde planurilor noastre, deci, de care ne dăm seama; alta, nevăzută și nevoită.

Iată pe un bărbat creștin, membru al unei biserici, timp de 50 ani. A reușit să se ridice din sărăcie la prosperitate. În urma morții sale lasă o urmă dublă a existenței sale. A ridicat instituții mari și clădiri impunătoare de binefacere, a întemeiat o afacere negustorească înfloritoare, a introdus îmbunătățiri în gospodăria comunală, a îngrămădit bogății — toate acestea, în urma planurilor sale bine construite. În înfăptuirea lor, el a zărit rostul vieții sale și a depus multă eugelare, multă trudă și multă muncă sârguincioasă.

Totuși, în timp ce urmărea cu toată străduința împlinirea gândurilor și planurilor sale, înfăptuia, — fără să-și dea seama — și alte reușite, pe care nici nu le lua în seamă când își controla realizările, și despre aceste izbânzi nici n'a pomenit în testamentul său. Știi care erau acele izbânzi?

Erau influențele binecuvântate care isvorau ca valurile de lumini ale stelelor, în timp ce mergea hotărât spre împlinirea țintelor propuse, care purcedeau din cuvintele sale, din purtarea și ființa sa întreagă; erau influențele care se revărsau prin miile de neînsemnate binefaceri, atențiuni binevoitoare pe care le arăta conștient și care i se păreau atât de dela sine înțeles; din influența fără de cuvinte care se strecură neobservat din caracterul și buna sa pildă, ca parfumul dulce din potirul floarei.

Fiecare om lasă în urma sa această urmă dublă; despre fiecare din noi se poate scrie această istorie dublă. La numărătoarea biruințelor, se ține seama numai de acelea conștiente. Se socotește numărul milioanelor adunate, se numără edificiile ridicate, se însiră tablourile pictate, se citează cărțile scrise. Se numără țările străbătute, predicile ținute, vizitele făcute. Și apoi, se laudă într-o cuvântare funerară toate calitățile celui mort, și astfel se prezintă un tablou complet al vieții sale. Ce greșală!

Lipsește tocmai acel capitol al istoriei vieții sale care nu s'a scris încă, și nici nu poate fi scris vreodată. Este tocmai cel mai cuprinzător capitol al vieții unui om: aceea influență de care nu și-a dat seama vreodată și nici n'a fost prea mult luată în seamă de oameni, *influența omului nobil, care isvorăște din intențiunile sale conștiente, din faptele sale de fiecare zi, dar care le depășește și le lasă cu mult în urmă ca valoare.*

Ochiul care privește atent la felurimea

membrilor unei biserici creștine, pentru a îndruma și mijloci valorile mari sau mici ale fiecăruia pentru marele interes al binelui obștesc, va recunoaște curând că, nu există nimic mai însemnat decât aceea influență personală, care poate fi atât de greu de definit.

Acei membri care îmbogățesc cu daruri însemnate ale iubirii, lucrările misiunii interne sau externe; acei, cărorora li s'a dat în măsură mare darul vorbirii; acei membri care se ocupă în chip deosebit de stăruitor de diferitele organizații bisericești; acei membri, care în domeniul literar, științific sau artistic arată daruri deosebit de însemnate, toți aceștia, poate, nu sunt atât de însemnați pentru viața duhovnicească a bisericii, ca acel membru simplu, modest, căruia îi lipsește tocmai trăsăturile isbitoare arătate mai sus — însă, care posedă acel minunat dar, atât de greu de cuprins în cuvinte — al influenței sale personale și binefăcătoare.

El posedă o putere mai mare și mai însemnată decât aurul și darul vorbirii, decât mari înfăptuiri și manifestări exterioare: pornește un fluviu de putere spirituală din viața sa, care se revărsă asupra semenilor săi cu urmări binecuvântate.

El dăruiește ca floarea, aroma sa frumos mirositoare; ca lampa arzândă din lumina sa; dăruiește o parte din ființa, din sufletul său ales, spre binecuvântarea celor de aproape și a celor de departe.

Această influență este un tablou luminos al caracterului său omenesc, viața sa lăuntrică, care se transmite în viața altora; este aceea influență care depășește și trece peste hotarul personalității sale, care se numește: înrăurirea spiritului său viu.

Intr'un om bun, acest duh bun se arată ca bunătate — bunătatea care isvorăște din sufletul său ca fereastra luminată a unui cămin plăcut în întunecimea nopții. Dar într'un creștin, sălășluiește mai mult decât o simplă bunătate omenescă — locuiește duhul viului Dumnezeu! Se poate spune cu adevărat, că fiecare creștin adevărat este o reîncarnare a Domnului. Căci Pavel spune: „Hristos locuiește în mine” și se roagă ca biserica sa „să fie plină de feluritele daruri dumnezeiești”.

Flacăra Duhului lui Dumnezeu arde ca o lumină vie în inima unui creștin adevărat — influența sa personală se transformă în puterea Duhului, care, ca și umbra lui Petru, influențează tălmăduitor și dătător de viață. La fel ca toți ceilalți oameni, un asemenea bun creștin merge în fiecare dimineață la

lucrul său obișnuit — însă, în timpul lucrului său împrăstie neincetat acea sămânță binecuvântată, care isvorăște în străluciri și miresme divine, din per-soana, sa și din urma pașilor săi.

Din fiecare viață nobilă, iese această influență binecuvântată. Iată o mamă, o gospodină, care lucrează toată ziua cu multă osteneală în căminul ei, îngrijește de buna stare alor săi, pentru creșterea și educația micuților. Seara, ea poate număra câte cămășuțe, pantalonaș sau rochițe a cusut, câte odăi a curățat — pe scurt, își poate da bine seama de felul cum și-a folosit timpul. În toiu al acestui lucru însemnat, ea a rămas mereu prietenoasă, neturburată, senină, binevoitoare și răbdătoare; a găsit pentru copiii ei mereu un surâs care le scuză până și sburdănițiile, pentru soțul ei a avut cuvinte pline de îmbărbătare, pentru prietenii casei câte un cuvânt de bun venit, isvorit din inimă — și astfel ea a sămănat fără să-și dea seama, această sămânță binecuvântată, care se dezvoltă într'un fruct plăcut în inimile și viețile altora.

Cine se mai poate îndoi despre marea însemnată a influenței sale isvorită din bogăția vieții sale lăuntrice? Seara, când privirea ei obosită alunecă cercetătoare asupra lucrărilor înfăptuite peste zi, nu se oprește cu gândul la aceste mici neînsemnate și ocazionale atențiuni și servicii ale dragostei ei creștine.

De și-ar putea da seama, cât de mult s'ar simți înviorată și întărită pentru înfrunta oboselile zilei următoare! De câte ori o găsește amurgul zilei, obosit și descurajat, pentru că lucrul ei gospodăresc i-a lăsat atât de puțin timp liber pentru alte lucrări — după părerea ei — mai însemnate! Și apoi, când în ora liniștită a serii, când totul odihnește, după ce citește din Biblie, cugetă la ziua trecută, i se strânge inima la gândul că n'a avut timp să spună măcar un singur cuvânt ca mărturie pentru Învățătorul iubit. Mărunțisurile pământului i-au răpit toată vremea! Și totuși, prin ființa ei mereu vioaie, cu toată grija și osteneala; prin încurajarea ei prețioasă prin cântecele ei îngănate, iubirea și răbdarea ei neturburată, — fără să-și dea seama — au depus o minunată mărturie pentru Domnul Isus, ale cărei roade abia în veșniciei le va cunoaște.

Un tânăr creștin, pe când călătorea se văzu nevoit să doarmă în aceeași cameră de hotel cu un altul de vârsta sa pe care nu-l văzuse niciodată în viață. Ca întotdeauna, el îngenunchie înainte de a se culca, și se rugă în taină. Aceasta pildă nobilă, îl mișcă pe colegul său

(Continuare în pag. 5-a)

LOIS ȘI EUNICE

Lois și Eunice sunt bunica și mama lui Timotei. Ele locuiau în Lистра, un oraș în Licaonia, renumit pentru evlavia lui față de zeii păgânătății. E posibil ca aceste două femei să fi fost singurele de neam iudeu în Lистра păgână. Pavel le-a cunoscut bine și are pentru ele — pentru credința lor — o așa de mare considerație, încât îndeamnă pe Timotei, (când acesta era presbiterul unei mari biserici) să rămână în credința mamei și bunicii sale. „Imi aduc aminte de credința, care s'a sălășluit în bunica ta Lois și mama ta Eunice... De aceea să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine...”

Lois și Eunice sunt singurele femei despre care Noul Testament ne spune că au crescut un copil, pe Timotei, în frica de Dumnezeu și în cunoștința Cuvântului. Și l-au crescut și învățat atât de bine încât Timotei ajunsese să fie „vorbit de bine de către frații din Lистра și Licaonia”.

Că Timotei a fost pentru Pavel un „copil prea iubit”, că a fost prețuit și considerat ca un egal aproape, în chemare și cunoștință, asta o știe oricine a cetit cel puțin odată cele două scrisori ale lui Pavel către Timotei. Dar, pomul acesta frumos și plin de roade, care a fost Timotei, și-a întărit rădăcinile într'un pământ bun. Trebuie să știm că Timotei a fost pregătit din copilărie pentru viața și misiunea la care Pavel l-a făcut părtaş, numai după „vorbita de bine”. În ce școală înaltă și care alt Gamaliel l-a instruit pe băiatul acesta? Timotei a fost păstorul bisericii din Efes. Puterea lui Dumnezeu nu s'a arătat în nici un alt oraș al păgânătății mai mult, ca în acesta. După plecarea lui Pavel, Timotei care avea „darul lui Dumnezeu” a rămas stâlpul acestei biserici. Școala lui Timotei a fost în Lистра și profesorii lui cei buni: Lois și Eunice, bunica și mama. El n'a avut decât pe aceste două femei și e de mirare cum ele nu l-au răsfățat și n'au făcut din el idolul lor — cum n'au știut, ca multe mame din zilele noastre, să-l iubească pe acest **singur băiat** așa de frumos și de deștept! Lois și Eunice, surorile noastre în Domnul, au fost femei cu mintea sănătoasă și au înțeles adevărata lor chemare. Lois și Eunice

sunt un răspuns pentru femeile care își părăsesc copiii și pentru acele mame care se desinteresează de sufletele copiilor lor.

Dacă Pavel, în lungile lui scrisori către Timotei nu și-ar fi adus aminte în treacăt de Lois și Eunice, niciodată n'am fi știut că au fost două femei în vremea aceea, care au crescut un băiat „vorbit de bine” — „adevăratul copil în credință” al lui Pavel.

Dar Lois și Eunice nu ne amintesc numai de ele înșile. Când zic „Lois și Eunice”, mă gândesc la multe mame necunoscute tot atât de bune și de nobile ca și mamele celebre. Au fost și sunt mame care și-au dat viața pentru copiii lor deși aceștia n'au ajuns nimic. Dar ele, ele au fost mame! Și când vorbim despre iubirea și

jertfa de mamă cine nu-și aduce aminte de propria sa mamă? Sunt atât de multe mame și cu toate acestea „mama” este una singură! Oricum ar fi fost mama ta — când priveai printre lacrimi o vedeai pe ea, când aveai o bucurie sau o mângâiere, de la ea le aveai!

Tu care ești mamă astăzi, ai suferit vreodată din cauza mamei tale?...

Tu care ești mamă astăzi, poți să fii mai bună decât a fost mama ta?...

Tu care ești mamă astăzi, chiar să nu faci mai mult, decât au făcut Lois și Eunice pentru copilul lor și **copiii tăi** vor avea despre tine o amintire sfântă, căci vor fi cunoscut adevărata binecuvântare a vieții.

E. T.

DUBLA INFLUENȚĂ A VIEȚII NOASTRE

(Continuare în pag. 4-a)

de cameră într'atât, încât, nu după multă vreme se întoarse la Domnul. După mulți ani binecuvântați în lucrarea Domnului, acesta mărturisii: „A trecut o jumătate de veac din seara aceea însemnată pentru viața mea: totuși, camera de hotel, încăperea simplă, tănărul cuminte și liniștit care îngenunchie lângă patul său în rugăciune, îmi stau încă viu înaintea sufletului și-mi vor rămâne neșterse în veșnicii”. Rugăciunea tânărului era un simplu act al credincioșiei sale; prin actul său, tănărul n'a avut intențiunea unei demonstrații — era o simplă nevoie a sufletului său: totuși, fără să vrea și fără să caute, fapta lui a influențat atât de mult, încât a dăruit lumii un binecuvântat și însemnat propovăduitor al Evangheliei.

După felul cum ne salutăm cunoscuții pe stradă, după modul cum participăm la o discuție, după chipul cum ne scriem scrisorile — pe scurt, la orice atingere avută cu un alt om — influența noastră lipsită de cuvinte își arată puterea.

Prin nimic altceva nu putem servi mai bine și nu putem slăvi mai mult pe Domnul, decât prin o viață sfințită Lui — o viață a curăției sincere, a răbdării lepădate de sine, a iubirii jertfitoare.

În împărăția duhului influențăm mai puțin prin ceea ce facem, dar influențăm mai mult prin ceea ce suntem.

O viață nobilă se aseamănă crinului care nici nu lucrează, nici nu țese, și totuși își trimite parfumul sus către Dumnezeu, ca o jertfă bine plăcută Lui.

Nicăiri nu se dovedește această influență cu mai multă putere decât acasă. Prin pilda lor bună, zi de zi, părinții

reușesc mult mai mult decât prin toate învățăturile, îndemnurile și povețele date.

Nu este oare cu putință ca această parte necunoscută a activității noastre să fie îndrumată în o direcție bine stabilită? Străduințele țințelor noastre conștiente le putem potrivi scopului urmărit; dar, cum putem dobândi stăpânirea asupra acestei influențe care pornește din lăuntrul nostru fără de știrea și vrerea noastră? Numai prin supunerea inimii noastre, celei mai severe discipline!

Tocmai atunci, când nu ne știm observați de oameni, apare la iveală ceea ce suntem în intimitatea sufletului nostru, și de această ființă tainică a noastră, atârnă influența noastră asupra altora.

De aici se înțelege că, în adâncul întimității noastre sufletești trebuie să devenim ceea ce vrem să influențăm asupra altora; dar lucrul acesta e numai atunci cu putință, când Duhul lui Hristos, care sălășluiește în noi, când duhul dragostei creștine poate inunda neîmpiedecat cele mai tainice rădăcini ale vieții noastre.

Să ne rugăm deci fierbinte, în fiecare dimineață, ca Dumnezeu să întrebunțeze influența noastră spre slava Sa, și ca să folosească chiar cel mai neînsemnat grăunte care conține oricât de puțin bine și noblețe în viața noastră, pentru o recoltă bogată care să se desvolte în toată frumusețea, într'o lume întunecată, uscată și stearpă în sărăcia ei duhovnicească, pentru slava Creatorului!

JEAN

10 MAI

Această măreață și glorioasă sărbătoare națională, ne dă din nou ocazia să privim mâna lui Dumnezeu în umbra istoriei țării noastre iubite. Dacă mâna lui Dumnezeu e văzută clar și puternic în trecut, atunci această privire ne va da îndeaună încredere în prezent și viitor în destinele țării noastre iubite și a scumpului nostru Soveran.

10 MAI 1877 NE REAMINTEȘTE PROCLAMAREA INDEPENDENȚEI. Țara noastră, prin forța cetățenilor ei, se poate mândri că este ca o stâncă de oțel. Cetățenii țării noastre, noi nu ne vom mândri că am subjugat națiuni, am zdrobit popoare sau că am distrus generații. Nu cu acestea ne vom lăuda. Ne vom lăuda cu țaria nemaipomenită a poporului. Dela nașterea sa poporul român, a fost subjugat. Zeci de popoare s'au năpusit asupra lui, sute de ani de-a rândul, mai bine zis peste o mie de ani, barbari, dusmani au căutat să ne distrugă, dar, distrugătorii s'au distrus. Iar poporul a rămas tot mai tare, tot mai tare, până ce Dumnezeu a zis: „Destul”... 10 Mai 1877, România a fostul zidul de oțel al Europei, este, și va fi. Nu ne temem de foc, căci în foc ne-am zămislit, suntem români, aceasta trebuie s'o știe lumea'n-treagă.

Noutate!

Cântările Sionului

751 cântări, legate în pânză, diferite culori, bucată lei 65.— celce comandă dela 20 bucați în sus cu lei 60.— bucată, plus spesele.

Cum ne pregătim pentru o vară caldă

După iarna extraordinar de lungă și grea ne putem aștepta la o vară caniculară. În legătură cu apropierea anotimpului călduros, ne apare tot mai arzătoare problema îmbrăcăminte. Am primit cu bucurie informația, că simpaticul negustor Ilie Moțiu a fost prevăzător și de data aceasta. Ca în tot sezonul și acum a făcut din vreme aprovizionarea magazinului său cu cele mai variate materiale pentru îmbrăcăminte de vară sortând din materialul cel mai bun, culorile moderne și perfecte. Astfel are toate noutățile moderne în tobrăico, chantung, flamisol, bemberg și stoffe moderne albe de lână pentru pardesiuri.

Merită atențiune și faptul că, magazinul atât de popular desface marfa cu reducere de 5 procente față de prețurile curente atât la cumpărăturile cu bani gata, cât și prin libelul „Consum”. Suntem informați că noile modele ale sezonului vor fi în curând expuse în galandarul firmei.

10 MAI 1881 NE REAMINTEȘTE PROCLAMAREA REGATULUI. După ce Dumnezeu ne-a redat independența, ne duce la o nouă treaptă, bucuria de a ne vedea uniți într-un regat, cu un rege.

10 MAI 1921 NE REAMINTEȘTE INCORONAREA REGELUI FERDINAND CA REGELE TUTUROR ROMANILOR.

Un vis istoric, îndeplinit, România a devenit ca o familie fericită, liniștită, puternică dar renumită și fericirea viitorului sunt zugrăvite pe fețele tuturor celor prin a căror vine curge același sânge. Această sărbătoare ne înfrățește ne strânge uniți în jurul Soveranului arătându-ne că România a fost, este și va fi una și nedespărțită.

MARIA, MAMA LUI ISUS

(Urmare din pag. 3-a)

se face cunoscut ca Fiul de Dumnezeu. El uimește pe învățători cu întrebările Sale. Când, după praznic, toți s'au întors acasă, Isus a rămas la Ierusalim „în casa Tatălui Său”. După trei zile, Iosif și Maria L-au găsit și L-au luat acasă la Nazaret și Isus le „era supus”.

După optsprezece ani aproape, când Isus a ieșit din Galilea și a început lucrarea pentru care fusese trimis; la o nuntă în Cana, mama face întâia rugăciune Fiului ei. E poate în răspunsul lui Isus: „Femeie, ce am Eu cu tine”, ceva dureros pentru Maria. Ea știa însă dela început că ea era „mamă” și „femeie” și că El este Dumnezeu. El S'a scuzat în fața mamei Sale: „Nu Mi-a venit încă ceasul”. Dar ea credea și știa că El va face. Ea zise slugilor: „Să faceți orice vă va zice”. Și Isus a făcut din apă vin.

Scurt timp după această întâmplare încep zile tot atât de sbuciumate ca și acele dela Betleem, cu treizeci de ani înainte. Isus predică, vindecă, mângăie, mântuiește! Dar vrăjmașii se ridică din toate părțile, puternici. Prietenii Lui sunt pescarii și oamenii de jos. În Nazaret, oamenii care îl cunoșteau pe Isus din copilărie, vor să-l omoare. Isus fuge din loc în loc. Tot mai dese sunt încercările de a-l prinde. Se apropie Paștele. O femeie în Betania prevestește moartea lui Isus. Un ucenic îl vinde. Într-o noapte de durere în Ghetsimani, Isus este prins. „Fiul omului” este palmuit... scuipat...! Moartea are pentru El un drum deosebit. În jurul Lui oamenii se frământă, râd, se ceartă, blestemă, și pe-trec noaptea chinându-L. În spasm nebun se agită oameni de jos și de sus — învățați, preoți, guvernatori, soldați, necunoscuți

și prieteni ocazionali -- dar vechi și Lui tovarăși nu sunt! Câțiva s'au ascuns, unul se lapadă, altul merge de departe după El. Tot atât de singur ca și în timpul rugăciunii din Ghetsimani, merge El acum pe drumul Golgotei cu crucea pe umăr în bocetele femeilor Ierusalimului. Unde era Maria? Ce trăia mama în zilele acestea? Mama aceasta care știut să rabde în tăcere atâtea ani era acolo și știa toate. Ea mers și la Golgota, după ce tremurase plină de speranță în curtea lui Pilat, când era vorba să fie eliberat fiul ei pentru Barabara. A înțeles ea oare că Isus chiar și acolo a răscumpărat pe cineva? Toate jertfele sunt frumozose, dar pe drumul sângeros al Golgotei trebuia să fie mama lui Isus ca să poți ajunge până sus, la cruce. Ea mai credea în promisiunea lui Dumnezeu, că fiul ei va fi Impărat vesnic pe scaunul de domnie al lui David. Ea păstrase toate în inima ei, dela început. Ea mai credea, în ziua aceasta pe drumul morții fiului ei, că toate neamurile îi zice: „fericită!”

Ea stătea acum lângă crucea fiului... „și când a văzut Isus pe mama Sa și lângă ea pe ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta!” Și din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă. Și Maria cu adevărat este „fericită”, căci dacă a crezut în Fiul ei, El a iubit-o cu dragoste nespūsă până în ceasul din urmă de pe cruce. Isus a mântuit lumea și a răscumpărat păcatul pe lemnul crucii, dar El a iubit-o tot atât de mult și pe mama Sa și mama lui Isus ne învață taina puterii ei, credința neclintită în Dumnezeu.

INTÂIA ISPITIRE

de Luca L. Sezonov — Louisville-Ky

„Îndoia după bolez Domnul Isus Hristos a fost dus în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit. Ispititorul s'a apropiat de El, și l-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini”. Drept răspuns, Isus l-a zis: „Este scris: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Matei 4:3-4.

Într-o serie de articole scurte vom studia, mai de aproape, ispitirea Domnului nostru Isus Hristos și înțelesul sau învățătura lor pentru viața noastră creștină.

Domnul nostru a postit în pustie și, de aceea, la sfârșitul celor patruzeci de zile și nopți El a flămânzit. Diavolul, care căuta momentul cel mai potrivit, s'a apropiat de El și a început să-L ispitească și să-L îndemne să facă pâini și să-și sature foamea.

E interesant să ținem minte calea și timpul ispitirii: când Domnul a flămânzit! Diavolul se apropie totdeauna atunci, când își inchipuie că poate găsi o parte slabă în viața noastră creștină. Ispititorul caută timpul cel mai potrivit și calea cea mai bună, adeseori foarte puțin obișnuită sau așteptată de creștini, pentru a lovi și aduce dărâmarea lor. El intră pe poarta cea mai puțin păzită! Cât de nevinovat s'a apropiat diavolul de Domnul nostru când, Celui flămând, a început să-i vorbească de pâini! Adeseori, foarte adeseori, dorințele și îndemnul firești ale trupului nostru, ca de pildă: sete, foame, somn, etc., pot fi întrebunțate de cel rău ca niște căi de apropiere și arme de atac împotriva noastră. Oare de câte ori creștinul prin foamea firească nu ajunge la îmbuibare, sau prin sete la beție, prin muncă la lăcomie de avere și prin odihnă și somn la întârziere și uitare de adunare și închinăciune?!

„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu?” Oare n'a știut diavolul că Domnul Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu?! Fără îndoială, că a știut și tocmai de aceea s'a apropiat de El. Dar, așa e diavolul, șiret, fariseu, mincinos, care se

apropie dar nu pe față, care ataca dar nu deschis, ci pe ascuns. Ispititorul totdeauna, la început, încearcă să semene îndoială în inima credinciosului și, dacă a reușit, atunci aruncă sămânța necredinței și răsvrătirii pe față împotriva lui Dumnezeu. Așa lucrează diavolul: întâi, o mică îndoială față de Biblie și apoi, îndemn la necredință și lepădare pe față de Cuvântul lui Dumnezeu. Credinciosul are multe „uși” pe care le ține când închise, când deschise. Însă, „Ușa îndoielii” se pare că e deschisă zi și noapte în viața noastră duhovnicească. Ah! ne îndoim atât de ușor și repede! E destul ca să avem parte de o febră, o boală, un necaz, sau o pagubă în afaceri etc. ca îndoiala repede să ne cuprindă. Diavolul s'a apropiat și a intrat la inima primei femei, Eva, prin ușa îndoielii față de Cuvântul lui Dumnezeu. „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: să nu mâncați din toți pomii din grădină?” (Facerea 3:1), au fost cuvintele diavolului. Mama Eva a început, la îndemnul ispititorului, să se îndoiască și, în cele din urmă, a păcătuit și s'a lepădat de Dumnezeu.

„Este scris”, a fost răspunsul Domnului nostru Isus. El a răspuns imediat, clar și sprijinindu-Se pe Cuvântul lui Dumnezeu. La întrebarea diavolului Isus i-a răspuns: „Este scris: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Observați, mai de aproape, răspunsul Domnului Isus. Întâi, El refuză să discute și să stea de vorbă cu diavolul. În privința această, Domnul nostru S'a deosebit de Eva, prima femeie, care s'a apucat să discute cu diavol despre adevărul rostit de Dumnezeu. Eva n'a încercat măcar să frângă săgeata ispititorului cu Cuvântul lui Dumnezeu, ci l-a întimpinat cu vorbele ei. Domnul nostru, însă, S'a folosit de Cuvântul Scripturii. Fără nicio întârziere, El a scos: „Săbia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efes. 6:17) din teaca memoriei Lui. Domnul Isus a știut Biblia pe de rost și, de aceea, a putut să o folosească cu mare izbândă în lupta cu cel rău.

Învățați Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, pe de rost! Încercați să știți cât mai multe „Versele de Aur” din Biblie. Ingrămădiți în muntea și memoria voastră cât mai multe versete biblice. La Seminarul nostru din Louisville, America, unde acum fac studii teologice, am întâlnit un student orb care a învățat pe de rost tot Noul Testament. Cu ușurință poate să-ți spună capitolul, versetul și ce scrie în acel loc.

„Omul nu trăiește numai cu pâine!” Adeseori, aceste cuvinte ale Domnului nostru Isus au fost înțelese greșit. Domnul nu a zis că omul nu trebuie să mănânce. Dimpotrivă, Biblia spune, că cine nu lucrează nici să nu mănânce. Dumnezeu a făcut ca trupul omului să trăiască prin hrana cea de toate zilele. „Pâinea zilnică” e după voia lui Dumnezeu și Domnul nostru ne învață ca să ne rugăm pentru ea: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”. Matei 6:11.

Cuvintele Domnului Isus ne învață că pâinea și toate celelalte trebuințe firești ale vieții noastre nu trebuie să ocupe locul cel mai de seamă în viața noastră. Creștinul nu trebuie să trăiască pentru pâine. Pâinea cea de toate zilele nu trebuie câștigată pe căi greșite și păcătoase. În lupta și munca noastră pentru pâinea zilnică să fim cu băgare de seamă ca să nu ne pierdem sufletul. Pentru că lucrurile duhovnicești sunt cu mult mai importante decât cele pământești chiar în ce privește viața noastră trupească. Omul nu este numai stomac, sânge și oase. Omul e mai mult decât toate aceste laolaltă. Omul e o creatură după chipul lui Dumnezeu. În țărâna noastră pământească (trupul) Dumnezeu a suflat o suflare de viață. Sufletul nostru caută pe Dumnezeu. De aceea, spune Domnul Isus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (adică voia lui Dumnezeu pentru toate lucrurile vieții noastre și o stare după voia Lui prin credința în Isus Hristos) — „și toate aceste lucruri” — adică mâncare, băutură, îmbrăcăminte etc., lucruri care susțin trupul nostru — „vi se vor da pe deasupra”. Ma-

(Continuare în pag. 8-a).

Mama mea

de Marioua Pascu

Mamă!

Parcă o văd, tânără și plină de putere, plecată duios peste leagănul în care se odihnește trupșorul plâpând al micuții ei vlăstar surăzător. E atâta gingașie în mișcările ei, atâta grije plină de iubire în privirile ei. Orice oboseală, orice necazuri, oricâte grijuri, toate se risipesc lângă leagănul micuții ei odor. Oricâte speranțe, oricâte gânduri și dorințe bune în viitor, toate se adună în jurul ființei mici. Copilul ei e întruparea a orice gând bun, frumos și nobil, da, pentrucă e copilul ei.

Intreaga ziulică ea aleargă voioasă și fără grijă de oboseală, pentrucă lucrează pentru copilul ei. Acum orice jertfe sunt prea mici. Ea veghează asupra pașilor lui mici și urmărește orice mișcare a lui. Tresare la primele lui cuvinte abia îngânate și un fior de bucurie o cuprinde la cei dintâi pași nesiguri ai micuțului.

Când umbrele nopții coboară peste natura adormită, ochii mamei nu găsesc odihnă și alinare. Ea veghează la căpătâiul micuții ei bolnav, ascultând cu îngrijorare răsufllarea grea și întretăiată. Și atunci, ea și în orice vreme, genunchii ei obosiți se pleacă și inima ei plină de iubire se topește într'o rugă fierbinte către Dumnezeu, Tatăl nostru al tuturor, pentru copilașul ei.

Da, ea e mama mea, mama copilăriei mele!

Mamă!

O văd din nou plecată peste o albie de spălat. Obrajii ei sunt mai trași, mai ofiliți. Petalele trandafirilor din tinerețe au căzut. Dar mâinile ei harnice și bătătoare de muncă lucrează acum cu și mai multă dezinteresare și jertfă, iar privirea ei se întoarce duios, învăluind făptura tânără și sveltă a feciorului. Puișorul ei a crescut și acum începe să sboare. Împreună cu el a crescut și grija mamei, și iubirea ei, și puterea ei de jertfă. Împreună cu el s'au împlinit și speranțele mamei și dorințele ei bune. Dar, ea încă își întinde brațele dragostei părintești și-i varsă în inimă belșugul sfaturilor ei binecuvântate:

„Fiule, păzește sfaturile tatălui tău și nu lepăda învățăturile mamei tale: ...căci ele sunt o cunună plăcută pe capul tău... ele te vor păzi în mersul tău, te vor păzi în pat și-ți vor vorbi la deșteptare!” Prov. 1:9 și 6:20.

El e pentru mamă și acum copilul mic și ascultător care are nevoie de sprijin. Dar timpul trece și puiul sboară din cuibul mamei. Și atunci, din nou o văd cum se prostorne înaintea Domnului și se roagă și mai fierbinte pentru tânărul care își ia sborul în viața încă necunoscu-

tă lui, departe de casa și de privirea părintească. Și ea îl urmărește și îl întovărășește pe cale în gândul ei, cu rugăciunea pe buze. Rugăciunea e acum singura ei armă.

Da, ea e mama, mama tinereții mele! Mamă!

Și acum coboară amurgul vieții. Trupul tânăr și svelt de altădată s'a topit și se pleacă spre lutul care ne așteaptă pe toți. Privirea a slăbit și mâinile ei tremură. Pașii abia și-i poartă. Dar inima ei duioasă și acum cuprinde cu drag pe copiii ei. Brațele ei tremurânde se întind și acum către tronul harului, cerând binecuvântare. Și aceste buze stinse rostesc cele mai fierbinți rugăciuni. Da, aceste binecuvântări ce se revarsă prin brațele ei vestejite de muncă și prin ființa ei sfântită pentru Domnul, aceste binecuvântări nu vor seca nicicând. Ele ne vor urmări toată viața. Rugile ei sunt

ca flacăra arzătoare a celei din urmă picături de ulei. Prin ele Dumnezeu trimete cele mai sfinte binecuvântări ale îndurării Sale. Prin mama mea.

Da, ea este mama copilăriei mele, mama tinereții mele, mama mea, mama mea!

Ispitirea Domnului Isus

(Urmare din pag. 7a)

tei 6:33. Cu alte cuvinte, întâi Dumnezeu și apoi eu, întâi sufletul și apoi trupul și întâi cerul și apoi pământul!

Această ispită e foarte aproape de toți credincioșii. Astăzi foarte mulți creștini sunt ispitiți de diavolul în dorințele și prin dorințele lor firești. De aceea vedem oameni care își vând sufletul pentru o pâine.

(Va urma: **A Doua Ispitare.**)

DELA UNIUNE

Cu ajutorul Domnului, la primirea acestui număr de „Farul”. Statutul de organizare al Cultului Creștin Baptist din România, va fi gata și se poate comanda dela „Depozitul de Literatură Creștină din Arad, str. Lac Barna Nr. 4. Comunitățile sunt sfătuite să se grăbească de a comanda numărul de bucăți de care au nevoie, căci nu tipărim un număr mare de bucăți. Cine se grăbește a face comanda va câștiga. — Costul unei bucăți este 5 lei. Se expediază numai contra ramburs și speșele poștale cad tot în sarcina celor ce comandă.

• • •

Pentru a ști precis numele și adresa membrilor din comitetul Uniunii, rugăm toate comunitățile să ne trimită tabloul cu toți membrii care îi au în comitet. — Tabloul va cuprinde numele și pronumele și adresa exactă. Aceste tablouri se vor trimete cât mai urgent posibil.

• • •

Toate comunitățile sunt rugate să trimită, fără întârziere, un tablou de toate casele de rugăciuni care mai sunt închise, în cuprinsul lor. Tabloul trebuie să cuprindă: localitatea, județul și autoritatea care nu dă voie să funcționeze casa de rugăciune.

Aceste tablouri ne trebuie ca să putem interveni locului în drept pentru deschiderea caselor de rugăciuni respective.

Cei ce au trimis declarații pentru închiderea caselor de rugăciuni, pentru piedeci la schimbarea cultului și pentru împiedecarea de a construi case de rugăciuni și până în prezent nu li s'a făcut dreptate, sunt sfătuiți să trimită din nou declarații și să le trimită secretarului Uniunii. Nu fiți descurajați și nu obosiți în a face lucrul acesta până când, cu ajutorul Domnului, dreptele noastre cereri vor fi îndeplinite.

• • •

CertIFICATELE pentru predicatori se pot comanda dela secretarul Uniunii. Aceste certificate se trimet numai comunităților care le vor elibera celor în drept.

Costul unui certificat este 12 lei bucata plus speșele de expediție. Se trimete contra ramburs.

Certificatul are forma unui carnet, e îmbrăcat în pânză și pe lângă textul certificatului și pagina rezervată vizelor de prelungirea valabilității, mai conține și un extras din legea cultelor și statutul Cultului Baptist și anume: Articolele de care se face mențiune în certificat, sunt redactate textual și în întregime. Astfel se explică costul ridicat al certificatului. Am crezut de bine să tipărim și conținutul acelor articole pentru a da posibilitate celui ce posedă certificatul să știe care sunt drepturile ce le are în exercitarea funcțiunii sale.